

[Kai Moltke.]

saglige virksomhed, at komme ind på nogle fortolkninger, som den socialdemokratiske ordfører har tilladt sig over for vores parti.

Der er jo kort og godt blevet sagt til os, uanset hvad vi mente og ikke mente, at hvis SF ikke i sin fulde bredde stemte for de nu forelagte forslag, så ville det blive betragtet som et brud på samarbejdsaftalen. Nu ved jeg godt, at hr. Per Hækkerup ikke er jurist, at hr. Per Hækkerup er politiker, men jeg må dog, når man offentligt fremsætter sådanne udtalelser, begynde med at minde om, at samarbejdsaftalen jo ikke går ud på, at vi er enige om hverken nedfrysning eller destruktions af dyrtidsportioner, det er ikke nævnt med et eneste ord. Jeg må for det andet gøre opmærksom på, at andre indenrigspolitiske spørgsmål tager parterne op til gensidig orientering før eventuelle forhandlinger, og hvor enighed ikke opnås, er begge parter frit stillet. Det er jo netop i en sådan situation, vi befinder os, og derfor undrer det mig, at den socialdemokratiske ordfører siden sidste møde her i salen er fremkommet med udlægninger af samarbejdsaftalen, som vist ikke gør den helt holdbar i den ånd, den i sin tid blev indgået.

Dernæst skal jeg kun tage et enkelt sagligt spørgsmål op. Der var jo et andet medlem, hr. Anker Jørgensen, der tog ordet her med en kort bemærkning, og jeg må sige, jeg troede først, han var blevet radikal ordfører som stedfortræder for hr. Hilmar Baunsgaard, men bortset fra det så vil jeg sige, at det jo ikke alene er os, som nærer bekymringer for de lavest lønnede her i landet. Jeg læser med stor glæde og tit med meget udbytte de artikler, som hr. Anker Jørgensen skriver i arbejdsmændenes fagblad, og jeg vil derfor også citere noget af det sidste, som har stået om en bestemt gruppe af borgere her i landet:

„Selv om fagbevægelsen skulle afskaffe eller bortfryse, nedfryse en dyrtidsportion, er det ikke uden den største betænkelighed. Tabet er størst for de lavestlønnede. De sidste 10 års lønudvikling viser, at de ikke-faglærte henter 33 pct. af deres lønfremgang fra pristalsreguleringen og kvinderne 45 pct., medens de faglærte kun henter 26 pct.“

Ja men så vil det altså sige, at når man inddrager samtlige pristalsportioner, så ska-

ber man meget store disproportio-
ner i hele den sociale fordeling inden for de forskellige grupper og lag inden for arbejderbevægelsen. Det rimeligste ville vel have været, om de faglige organisationer, som repræsenterer de lavtlønnede, Dansk Arbejdsmands- og Specialarbejder Forbund og Kvindeligt Arbejderforbund, her rettidigt havde grebet ind i situationen og havde sagt: vi har her folk med små indtægter, som man bør undtage fra denne pristalsregulering. Jeg ved, at man siger, at noget sådant vil volde store tekniske vanskeligheder, fordi de jo skifter arbejdsplads, og fordi det også på anden måde er vanskeligt at kontrollere, ja, også af den grund, at der er visse arbejdsmandsområder, der har en temmelig stor arbejdsløshed. Men derfor betyder lønnen i arbejdsperioden jo så meget des mere for disse mennesker.

Nå, LO sprang med en flot bevægelse disse indre problemer i arbejderbevægelsen over. Men hvad skulle man så have ventet? Det drejer sig jo om beslaglæggelse af midler, som var vel erhvervede ifølge gældende overenskomster, og det, man så i det mindste kunne have ventet, var, at der for disse gruppers vedkommende, som er mest afhængige af pristalsportionerne, som er mest afhængige af dyrtidstillæggene, i alle tilfælde var blevet givet tilbud om visse kompensationer. Men sådanne kompensationer savnes jo helt i regeringens forslag.

Det er jo også en af de ting, som på anden måde er rejst af nogle af de medlemmer af socialistisk folkeparti, som jeg repræsenterer her fra talerstolen. Selv hvor det drejer sig om opkrævning af engangsskatten, sætter man dog en grænse for, hvor lavt ned man skal opkræve disse skatter. Visse af de laveste indtægter slipper helt, og her drejer det sig jo mange gange om selvstændige, som på en helt anden måde har adgang til gennem naturalier og på anden måde at skaffe sig en vis dækning ud over den kontante indtægt, som opføres rundt omkring.

Når jeg tager ordet her i salen i dag, er det for på dette konkrete punkt, hvor uretten også er størst, at efterlyse et svar på dette spørgsmål: skulle det virkelig være helt utænkeligt at yde kompensationer til de laveste grupper her i landet, de kvindelige arbejdere, de arbejdere, der arbejder for en lav timeløn? Skulle det ikke være muligt, når man foretager sådanne indgreb,